

מזתי קזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאודע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

המתנה שבהמתנה

בפרשתנו ישנו יסוד עצום באמונה, יוסף הצדיק אומר לאחיו "ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה... כי למחיה שלחתי אלקים לפניכם". יוסף הצדיק שסבל מרורות בכל שנות גלותו ללא שום אור בקצה המנהרה, והפל התחיל מכף שנמכר לעבד, ובכל זאת, הוא אמר: זה לא אתם, זה ה' שלח אותי לכאן, וזה הכי טוב עבורנו.

לפעמים נראה לנו שמשהו לקח לנו את המקום, שאחד השכנים בנה על חשבוננו, שחבר בגד בנו, והעבודה שלנו לשנו עם עצמנו: הכל משגח מלמעלה! אין אדם נוגע במוכן לחברו אפלו כמלא ניה! וכאשר נראה את השגחת ה' בכל מקרה ומצב ונפנים שהפל לטוב לנו, נחיה חיים שלווים ורגועים מתוך ידיעה שאנו בידיים הרחיקאות של בורא עולם שעושה עבורנו את הכי טוב. ונביא כאן ספור נפלא בענין זה:

הייתי בחור מצלח, גם כשרונות מברכים, גם התמדה, ועל הכל יראת שמים. היה ברור לי שאהיה חתן עוד לפני כל החברים, גם כלם חשבו כה, ואני רק המתנתי להתחיל בשדוכים, אלא שמסובב כל הסבות רצה אחרת, בתחלה היה זה <<

לקח מהפרשה

להאיר במקום להעיר

שפעם ראה רב אדא בר אבהו אשה שהולכת במלבוש של פלאים וחשב שהיא יהודיה, ולפיכך קרע את מלבושה, וכאשר התברר שהיא פותית שלם לה ארבע מאות זוז, וכששאלה לשמה ואמרה מתון אמר 'מתון מתון' - מלשון המתנה, אם המתנתי הייתי משתפר ד' מאות זוז: ללמדנו כמה צריך להיות סבלן.

ענין זה אנו רואים במה שחז"ל במסכת שבת לא. מספרים על אותו אדם שהתערב עם חברו אם יוכל להקניט את הלל ונסה בכל דרך להקניט את הלל, והלל נשאר רגוע ושל, וכאשר אמר לו אותו אדם שהוא הפסיד ד' מאות זוז אמר לו הלל: הוי זהיר ברוחך! כדי הוא הלל שתאבד על ידו ד' מאות זוז וד' מאות זוז והלל לא יקפיד.

יש כאן יסוד עצום, שזה לשלם כסף רב כדי לקנות מדות טובות! לפעמים אדם מתנהג בפזיזות, הוא כועס על כל דבר קטן בבית והוא גורם על ידי דבוריו ומעשיו בבית לקרעים גדולים; אדם יכול להרס את כל ה'שלום בית' שלו בגלל פעמים מיתרים, ואחר כך קשה מאד למחוק את הרשם וההרגשה הרעה שהוא יצר.

ולכן גם אם אדם בטוח שהוא צודק ושאחד מבני הבית נהג שלא כהגון, <<

"ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף וגו'"

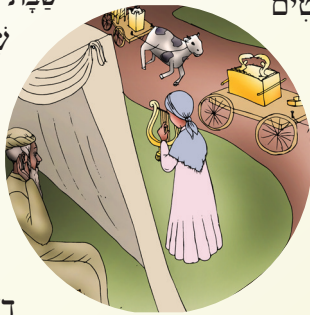
איתא בגמרא (חגיגה ד'): "רבי אלעזר כי מטי להאי קרא בכי, ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו - מה תוכחה של בשר ודם כה, תוכחה של הקב"ה על אחת כמה וכמה", 'אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה'.

פרשה זו מלמדת אותנו שעלינו לערך חשבון נפש עם עצמנו שלא נטעה במישך ימי חיינו חלילה, השבטים הקדושים בדרגתם הגדולה והעצומה מלמדים אותנו לא לדון אף אדם ולא לעשות מחלוקות, גם אם אנו בטוחים שאנו צודקים.

חז"ל במסכת ברכות כ.

אומרים שהדורות הראשונים שהיו מוסרים נפשם על קדשת ה', תפלתם היתה מתקבלת, ומיד כאשר היו מבקשים על הגשמים היו נענים, מאידך דורות אחרונים אפלו שידעו ולמדו תורה יותר מדורות הראשונים לא נענו. חז"ל מלמדים אותנו כאן יסוד עצום, ה' מחפש את הלב שלך, תכלית הלמוד זה המדות הטובות שאנו מוציאים מהלמוד, הנאמנות וקרבת ה' שאנו זוכים על ידי הלמוד.

הגמרא ממשיכה לבאר מהי מסירות הנפש שעשו הדורות הראשונים,

לך לגלות את כל הטוב שבך, וכאשר נעסק בטוב, הקשיים יתגמדו וכענין בטול ברב שהרע מתבטל מרב טוב.

ולא עוד, אלא שכל חסרון שיש לאדם הנה מעלה עבורו, אם אדם הוא תמים זה מעלה עבורו שהוא לא ישתמש עם החכמה להזיק ולהתגאות. אם אדם לא יודע לדרש ולנאם זה חסד עבורו, כי יתכן שה' יודע שאם הוא היה יכול לדרש ולדבר ברבים הוא היה עלול לפגע ולדבר על אנשים, וכן בכל דבר, ה' נותן לכל אחד ואחד את הטוב ביותר עבורו, בכדי להביאו לתכלית השלמות, ואם חסר לך משהו זה בודאי לא טוב עבורך, וזה עלול להזיק לך בעולם הזה ובעולם הבא, תשמח שאין לך את מה שיש לזולתך!

אם קשה לאדם עם הישיבה שלו והוא בטוח שאם הוא ילמד בישיבה אחרת בודאי יהיה לו שם טוב, או שאדם בטוח שאם הוא יגור בשכונה אחרת עם שכנים אחרים ונוף אחר יהיה לו טוב, זה מראה שהוא לא יודע להעריך את עצמו, הוא לא חכם מספיק בכדי לראות את כל הטוב שיש בעצמו והוא זקוק לאינפוזיה, לתמיכה - הוא לא יודע היכן להשיג את מבקשו, והבעיה זה לא בישיבה לא בשכונה ולא בעבודה שלו, הבעיה זה בו בעצמו. שכאשר אדם יפקח עינים, הוא יראה, שהטוב המרבה שאליז הוא מצפה במקום אחר, נמצא דוקא במקום שבו הוא נמצא כעת.

וכן לגבי הילדים שלנו שכל ילד הוא עולם ומלואו, לא לצפות מהילדים יותר מדי לא להתלונן תמיד למה הילד שלי לא מצליח כמו הילד של השכן שלי, לדעת שלכל אחד ואחד יש את המסלול שלו ואת היכולות שלו. לא להעכיר את האוירה בגלל דברים קטנים, לא לחשוב על עצמנו על שהם לא מספקים לנו מספיק כבוד כפי שצפינו אלא להעריך את כל הטוב שבהם.

אי אפשר לדעת מה יצא מהילד שלך, כל ילד עתיד להקים משפחה לתפארת, ולעשות את רצון ה' כל חייו, והמדד לא נמדד בדברים הקטנים שאתה רואה בילד עכשו, אלא במכלול החיים ובדברים הגדולים והנפלאים שהוא וזרעו עתידים לעשות במשך החיים. ולפיכך מטל עלינו להעריך ליקר לדומם את השני, את בני בתנו, את הילדים, לתת מלים טובות, לראות את הטוב ולהדגיש אותו, כל מלה של חזק נכתב ונחקק בלבו של הילד, וזה יעמד לו לדורי דורות, וזה גם נכתב בספר שיש לכל אחד, ובעולם הבא נקבל כל טוב, על כל מלה שחזקנו ורוממנו את בני בתינו ואת סביבתנו.

לפני שהוא מתפרץ, שילך לצד ויחשב עם עצמו היאך להוכיח וכיצד להעיר בצורה שלא יגרם ההפך מפונתו; כי לפעמים כאשר אדם מעיר שלא כראוי, לא רק שהוא לא רואה שפור אלא להפך, בני הבית מתמלאים בכעס כלפיו, ועושים דוקא הפוך מרצונו. וכבר אמרו חז"ל: "מלה בסלע, משתוקא בתרין" לא תמיד צריך להעיר ולפעמים דוקא השתיקה פועלת יותר מאשר הדבור.

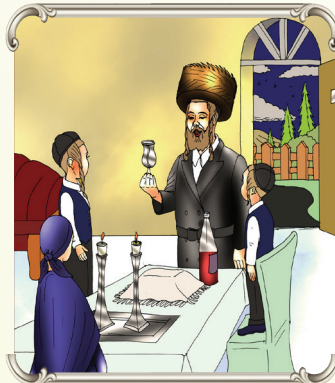
והדבר ידוע שכאשר אדם 'מאיר' במקום 'להעיר', כגון שפשוהו מצוה משהו לילדיו, הוא לא אומר מי שלא יעשה זאת יענש, אלא הוא אומר מי שיעשה ירויח, זה פעל הרבה יותר וזה משרה בבית אוירה רגועה וננוחה.

צריך לזכור שאנחנו בעולם חולה ועראי וגם אם נתנו לאדם שררה מסימת או מלכות ככל שתהיה, זה לא בשביל לרדות באחרים אלא בשביל לתת ולהשפיע על אחרים טוב, כדרכו של דוד מלכנו שהשתמש עם המלכות שלו בכדי לתת לכלם וללמד אותם דעת ה'; כמו שחז"ל מאריכים (בגמרא בברכות ד.) שדוד חפש תמיד שיהיה פרנסה לכלם ועסק ללמד דעת ולפסק הלכות בנעימות ובשפלות.

וכן כאשר אדם רואה מי שנוהג הפוך ממנו לפי דעת רבותיו, אסור לזלזל בו ולחשב שהוא נוהג שלא כראוי; ובמכון סבב הבורא שבארץ הקדש יגורו זה לצד זה יהודים מעדות שונות בעלי מנהגים שונים בכדי שנכיל את כלם, שנהיה באהבה ובאחדות גם עם מי שנוהג הפוך מאתנו, שלא נעריך רק מי שמהעדה שלנו ונוהג כמונו.

וזה גם ענין הפשרויות, שה' צוה את כלל ישראל לאכל מאכלים כשרים בכדי שעל ידי כך נבדל מאמות העולם, ובודאי שאין רצון ה' שעל ידי ההכשרים נבוא לידי מחלוקות עם אחרים, ובמקום להבדל מאמות העולם נטעה חלילה להבדל מאחינו בני ישראל. ולכן, גם אם אדם לא אוכל את ההכשר של רעהו, אסור לעשות על כך מחלוקות אלא לראות בדרכי נעם איך כל אחד ואחד אוכל את ההכשר המקבל עליו. וכבר אמר שלמה חכמנו שכל דרכי התורה - דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום - שלא נשתמש עם התורה וההלכות לנגח ולחלק על הבריות.

לכל אחד ואחד יש במשך ימי חייו קשיים ונסיונות מבית ומבחוץ, וצריך להיות חכם ולא לפל לקטנוניות של הקשיים. כאשר אדם עסוק כל היום איך 'לסדר' את השכן שלו, איך 'לחנך' את האשה שלו, הוא שקוע בדברים הקטנים הללו, ואינו משתמש עם המיליארדים שיש לו ביד, ה' נותן לך מיליארדים תשקיע תשתמש בהם, תשמח ותהנה ואם אין אני לי מי לי, אם לא תדאג לעצמך אף אחד לא יעזר

כל ילד הוא עולם ומלואו, כל ילד עתיד להקים משפחה לתפארת בעו"ה, וכל מלה של חזק נכתב ונחקק בלבו של הילד ויעמד לו לדורי דורות...

אחרי איזה זמן, ראה אותו תלמיד חכם אחד ולגלג על מעשיו וכתוצאה מכך אותו יהודי הפסיק לעשות מעשה זה כהרגלו. וכששמע זאת האר"י, הקפיד מאד ואמר, שמיום שחרב בית המקדש לא היתה נחת רוח גדולה לקב"ה כמו ממעשה זה של אותו יהודי, שבטור לבו נחשב מעשה זה שהיה עושה כ'לחם הפנים' שהיה נעשה בבית המקדש.

ואנו צריכים לקחת את האור הזה מימי החנכה: לדבר מה בבית, לעשות תפלות יחד עם הילדים, לדבר בצפיה ובערגה לבית המקדש ולדעת ה' שהיו מקבלים שם מהכהנים הצדיקים.

מה שאדם מדבר בבית - חודר לילדים, ולפיכך אמרו חז"ל (שבת כג:) "מאן דרחים רבנן, הוין לה בנין תלמידי חכמים" - אדם שמדבר בהתפעלות מהתלמידי חכמים העוסקים בתורה ביראת שמים ואומר בבית: עוד מעט יתחיל למוד התורה בבית המדרש ואזכה לעסק בתורה ביראת שמים עם התלמידי חכמים, והילדים בבית רואים את האור והערגה שיש לאבא בעינים - זה חודר להם בעצמות והם ישתוקו לעסק בתורה ביראת שמים.

ידוע שהיו שני שכנים, האחד היה מלמד ובעל גאווה והשני היה איש פשוט ותמים, והבנים של המלמד - שלא למד תורה כראוי - יצאו עמי הארץ, ומאידך הבנים של האיש הפשוט והתמים יצאו גדולים בתורה. כששאלו את אחד מגדולי הדור על כך, השיב: האיש המלמד הרגיש שהוא חכם יותר מכלם ודבר בזלזול על תלמידי חכמים ומצא בכל אחד פגם, ובניו הבינו מכך שאין מה להעריף אותם, חלילה, ולפיכך לא עסקו בתורה כי לא חשקו להיות גם הם תלמידי חכמים; מאידך האיש הפשוט דבר כל הזמן בערגה ובהערכה לתלמידי חכמים, ובניו למדו מכך להדבק בתורה ובתלמידי חכמים וכך הם יצאו גדולים.

ידוע כמה גדולי ישראל הפליגו במעלת ספורי צדיקים, שכאשר אדם יושב בביתו בשלחן שבת ומספר על המדות הטובות ועל הדבקות בה' שזכו לה גדולי ישראל - הוא מחדיר בבני ביתו הערכה למעשיהם ולגדלתם של גדולי הדורות והם חפצים ללכת בדרךם. וזו היתה גדלתו של זבולון, שלמרות שהוא היה עוסק בפרקמטיה, היות שכל הזמן הוא חשב איך לעזר ולסייע ליששכר שהיו עוסקים בתורה - הוא זכה לחלק יחד עם יששכר.

שבת זו חלה בין חנכה לעשרה בטבת, המהות של חנכה זה לחיות בתוך הבית את חסדי ה' שהיו בבית המקדש, ולפיכך מדליקים נרות 'נר איש וביתו', בבית של כל אחד ואחד, נרות חנכה הם הציידה לדרך שקבלנו מבית המקדש - שעל ידם אנו מאירים את האור של בית המקדש בתוך הבית שלנו.

אמנם כלנו מצפים שיבנה בית המקדש בקרוב ממש, ועל זה אנו מצטערים בעשרה בטבת - על חסר האחדות ועל שאנו לא זוכים לקרבת ה' שהיתה לנו בבית המקדש - אולם גם בגלות ה' מצפה, שנעשה עסק מכל דבר ונקשר אותו לבוורא.

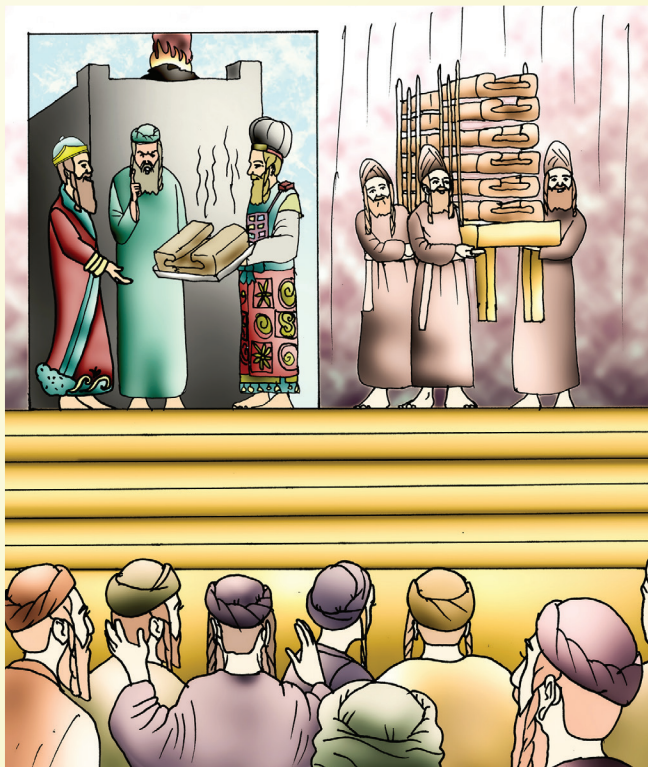
למרות שגם בזמן המכּפּים היו זמנים קשים לכלל ישראל ולא תמיד הם נחלו הצלחות, מפל מקום הם קבעו את הנס, ללמדנו שצריך לשמח על כל הארה ועל כל טוב שאנו מקבלים משמים, וכך גם אנו צריכים להתבונן בכל חסד שיש לנו גם כאשר יש קשיים מסביב, וכאשר נתבונן בטוב נראה שהוא גדול הרבה יותר מאשר הקשיים.

אדם שמתלונן כל הזמן דומה לילד שנכנס עם אמו לחנות והוא מבקש כל הזמן שתקנה לו עוד ועוד חטיפים וממתקים וכל מה שהוא רואה, מחמת שאין לו מספיק שכל להבין מה הוא צריך באמת ומה טוב לו.

ואנו צריכים להתבונן שה' מביא לנו את מה שטוב עבורנו, שלא נחפש שיהיה לנו הכל בגשמיות, אלא נחפש שלמות רוחנית: תמיד לראות את ה', לשוחח אתו, לבקש ולהודות לו. אבותינו ואבות אבותינו היו מדברים מה' כל הזמן בתמימות ובנאמנות, המטבח של אמותינו הצדקניות במשך כל הדורות

- היה בית תפלה, כשהם אפו חלות הם הודו לה' על הלחם, על הבעל, על הילדים, ובקשו שיהיו כלם בריאים ויהיו עובדי ה'. כל הזמן פיהם מלמל תפלה לה'.

וכבר ידוע המעשה שהיה בזמן האריז"ל: יהודי תמים שמע בשבת את דרשת הרב על גדל מעלת לחם הפנים שהיה עושה נחת רוח גדול לבוורא יתברך, ומני אז צנה לאשתו שבכל ערב שבת תכין שמים עשרה חלות. והיה מביא אותם לבית הכנסת ונותנם בארון הקודש, והיה מתחנן ומתנפל לפני ה' יתברך בתמימות לבו שיקבל את מנחתו.

כְּשֵׁי־עֶקֶב אָבִינוּ בָּא לִפְנֵי פָרְעָה הוּא אָמַר לוֹ: "מַעַט וְרַעִים הָיוּ יְמֵי שְׁנֵי חַיִּי", הַיּוֹת שֵׁי־עֶקֶב אָבִינוּ רָאָה שֶׁפָּרְעָה מִתְקַנָּא בּוֹ עַל כָּל הַהֲצִלָּחָה שָׁלוּ, שְׁזָכָה לִי"ב שְׁבֻטֵי קָה, וְלִיּוֹסֵף הַצְדִּיק, וְעַל כֵּן אָמַר לוֹ יַעֲקֹב שָׂאִין לוֹ מָה לְקַנְאוֹת בּוֹ הַיּוֹת שֶׁהוּא עֶבֶר הֶרְבֵּה זְמַנִּים שֶׁל קָשִׁי.

יֵשׁ כָּאֵן לַמּוֹד עֲבוּרָנוּ, שְׁנִסְתִּיר אֶת הַהֲצִלָּחוֹת שֶׁלָּנוּ מֵעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת וְלֹא נַחֲלִישׁ אֶת דַּעְתָּם, כְּעֵינֵי שֶׁאָמַר יַעֲקֹב לְבָנָיו: "לָמָּה תִּתְרָאוּ" - שֶׁלֹּא תִרְאוּ עֲצַמְכֶם שְׁבָעִים בְּפָנֵי אוֹמוֹת הָעוֹלָם שֶׁהָיוּ רַעֲבִים.

עוֹד אָנוּ לְמַדִּים מִכָּה, שֶׁלְעוֹלָם אֵין לָנוּ מָה לְקַנְאוֹת בְּאַחֵרִים, כִּי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ אֶת הַנְּסִיווֹת וְהַמַּעֲבָרִים שָׁלוּ, וְה' נָתַן לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כּוֹחוֹת לַעֲמוֹד בָּהֶם, וְאִם אָדָם מִסְתִּיר אֶת הַקְּשִׁיִּים שָׁלוּ וְהַכֵּל נִרְאָה אֲצִלוֹ יָרֵק וּמִצְלָח, זֶה לֹא סִבָּה לְקַנְאוֹת, וְאִדְרָבָה, זֶה קָרִיָּא עֲבוּרָנוּ שְׁנֵשִׁים דָּגֵשׁ עַל הַטּוֹבוֹת שֵׁישׁ לָנוּ, וְנוֹדָה עֲלֵיהֶם לְבוֹרָא, וְנִשְׁמַח בְּחֻלְקָנוּ הַטּוֹב וְאֵזִי נִהְיָה מְאֻשְׂרִים

כְּאִשֶּׁר אָדָם קָם בְּבִקְרָה עָלָיו לְהַתְּבוּנוֹ כְּמָה טוֹב ה' עוֹשֶׂה אִיתּוֹ, וְלוֹמַר רַב־שׁ"ע אֲנִי אוֹהֵב אוֹתָהּ תוֹדָה עַל הַשְּׁנָה הַמְּתוּקָה שֶׁנִּתְּתָ לִי לִישׁוֹן, תוֹדָה עַל הַיּוֹם הַנִּפְלָא וְהַחֲדָשׁ שֶׁאַתָּה שְׁנוֹתָ לִי, אֵין לִי נוֹוֹן שְׁרִירִים, וְאֲנִי לֹא צְרִיךְ שֶׁעוֹבֵד זֶר יְרִים אוֹתִי מִהַמְּטָה, בְּנוֹסֵף אֶתָּה מְבַרֵּא אֶת כָּל גּוֹפֵי אֲנִי נוֹשֵׁם טוֹב וְיָכוֹל לֶאֱכֹל לְבַד דֶּרֶךְ הַפֶּה וְלֹא דֶרֶךְ זוּנְדָה וְאִינְפוּזִיָּה חֲלִילָה.

אָבֵא הֵיקָה אֶתָּה טוֹב מְאוֹד, וְאַתָּה נוֹתֵן לִי כָּל טוֹב, אֲנִי עֲשִׂיר גְדוֹל, וְכֵן אֶתָּה נוֹתֵן לִי דַעַת וְיִכְלָת לַעֲבֹד אוֹתְךָ - לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין עַל מְקוֹם הַשְּׁרִירָה, וְלִזְכֹּר אֶת הַחֶסֶד הַעֲצוּם שֶׁהַשְּׁרִירִים וְהוֹרִידִים שְׁלֵי פוֹעֲלִים, וְאִינֵי לְקוֹי בְּמַחֲלַת ה' פְּרָקִינְסוֹן חֲלִילָה, לְהַנִּיחַ אֶת הַתְּפִלִּין כְּנֶגֶד הַלֵּב וְהַמֶּחֶם וְלִזְכֹּר אֶת חֶסֶד הַלֵּב וְהַמֶּחֶם, הַזְּכָרוֹן וְכָל שְׂאֵר הַתְּאִים, שֶׁעוֹבְדִים אֲצֵלֵי בְּרִיאוֹת. אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ שְׂאֵנִי יִשְׁתַּמֵּשׁ עִם כָּל הַיְכוּלוֹת וְהַכּוֹחוֹת שֶׁאַתָּה נוֹתֵן לִי וְעִם כָּל הַכְּשָׁרוֹת שֶׁחֲנַנְתָּ אוֹתִי, בְּכַדִּי לַעֲשׂוֹת לְךָ נַחַת רוּחַ וְלַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁלִיחוֹת שְׁלֵי בְעוֹלָם, וְכָךְ כְּשֶׁנִּתְּבוּנוֹ בְּכָךְ תִּמְדִּי נִשְׁמַח בְּחֻלְקָנוּ הַטּוֹב וְהַמְּרָבָה.

המשך הסיפור מעמוד א'

בְּחוֹר וְשְׁנַיִם שֶׁהִתְאַרְסוּ לִפְנֵי, וְעַם הַזְּמַן רָאִיתִי אֶת רַב חֲבָרֵי מִהַשְּׁעוֹר נִשְׂוֹאִים כְּשֵׁאֲנִי נוֹתֵר מֵאַחוֹר.

אֶת הָאֲמַת אָמַר, זֶה לֹא הָיָה קָל עֲבוּרֵי כָּלֵל, בְּכָל פַּעַם שֶׁחֲבַר נוֹסֵף הַתְּאַרְס כְּלָם אָמְרוּ: הֵבָא בְּתוֹר זֶה אֶתָּה, אָבֵל אֲנִי כָּבֵר לֹא הָיִיתִי בְּטוֹחַ בָּזָה.

בְּמִשָּׁךְ הַזְּמַן הַבְּחוּרִים בְּשְׁעוּרִים שֶׁמִּתְחַתִּי זְכוּ גַם הֵם לְהִקָּים אֶת בֵּיתָם וְאֲנִי הִרְגַּשְׁתִּי שֶׁכְּלָם הַצְּלִיחוּ וְרַק אוֹתִי הִשְׁאִירוּ לְבַד.

אֲנִי לֹא מְאַחַל לְאַף אֶחָד אֶת הַטַּעַם הַמֵּר הַזֶּה, אָבֵל אֲנִי כֵּן יָכוֹל לְהַצִּיעַ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁנִּמְצָא בְּמִצַּב כְּזֶה אוֹ אַחֵר, לַעֲשׂוֹת אֶת מַה שֶׁעֲשִׂיתִי עָרַב אֶחָד וְשִׁשְׁנָה לִי אֶת כָּל הַהִסְתַּכְּלוֹת וְעַל מִהְלֶךְ חַיִּי, בְּאוֹתוֹ עָרַב הַתְּקִימָה חֲתֻנָּה לְאֶחָד הַבְּחוּרִים שֶׁהָיָה קָטָן מִמֶּנִּי בְּחַמֵּשׁ שָׁנִים, לֹא הָיָה לִי קָשֶׁר מִיָּחַד אֶתוֹ וְנִשְׁאַרְתִּי בִּישִׁיבָה.

הַחֲתֻנָּה הִיְתָה בְּעִיר מְרַחֲקָת, נִכְנַסְתִּי לַחֲדָר שְׁלֵי שֶׁהָיָה רִיק גַם כָּל הַקּוֹמָה בְּפָנִימִיָּה הִיְתָה רִיקָה, כָּל הַבְּחוּרִים הָיוּ בְּחֲתֻנָּה וְאֲנִי יִשְׁבַּתִּי עַל הַמַּטָּה שְׁלֵי וְהִסְתַּכְּלַתִּי דֶּרֶךְ הַחֲלוֹן לְשָׁמַיִם, הַדְּמַעוֹת זָלְגוּ מֵעֵינֵי מִבְּלִי שֶׁהַזְּמַנְתִּי אוֹתָן וּבְלִי מַעֲצוּרִים, בְּכִיתִי בְּלִי לוֹמַר כָּלוּם, הִרְגַּשְׁתִּי שֶׁה' מְאַזֵּין לְבִכְיִי וְאֵזִי דְבַרְתִּי עִם ה' כְּמוֹ שֶׁלֹּא דְבַרְתִּי מֵעוֹלָם, אֲפִילוֹ לֹא בְּתַפְלַת נְעִילָה שֶׁל יוֹם כְּפוּר, פְּתַחְתִּי וְאַמְרַתִּי:

'אָבֵא הֵיקָה, אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁרַק אֶתָּה מְרַגֵּשׁ אוֹתִי וְאַתָּה הַסְּעָרָה שֶׁמִּתְחוֹלְלָת בְּקִרְבִּי, אֲנִי מוֹדָה לְךָ שֶׁבְּחֲרַתְּ בִּי לְהִיּוֹת הַבֵּן שְׁלֶךָ, אֲנִי מוֹדָה עַל כָּל הַטּוֹב שֶׁאַתָּה נוֹתֵן לִי; הוֹרִים, יִשִּׁיבָה, בְּרִיאוֹת וְעוֹד... אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁאִם הָיִיתִי מִתְחַתָּן לִפְנֵי שְׁמוֹנֶה שָׁנִים כְּמוֹ שֶׁתְּכַנְנַנְתִּי, לֹא הָיִיתִי זוֹכֵה לְהַכְנֵעָה וְלִקְרִבָּה גְדוֹלָה אֵלַיְךָ כְּמוֹ שֶׁאֲנִי זוֹכֵה הַיּוֹם: בְּאוֹתוֹ עָרַב הָיָה לִי אֶת כָּל הַזְּמַן וְדְבַרְתִּי עִם ה' בְּכּוֹז עֲרֻבוֹת עַד שֶׁפְּצַחְתִּי בְּרִקוּד וּבִשְׁרִירִים שֶׁל הוֹדָאָה וְאַמוּנָה.

הַחֲלֻטְתִּי שֶׁאֲנִי מַחְלִיף מִשְׁקָפִים, בְּמְקוֹם לְרִאוֹת אֶת הַכֵּל שְׁחוֹר וְקָשָׁה, אֶתְחִיל לְרִאוֹת אֶת הַכֵּל בְּעֵין טוֹבָה. כְּשֶׁבִּאֲתִי הַבֵּיתָה אֲמַרְתִּי לְהוֹרִי: ה' עוֹשֶׂה עִמָּנוּ כָּל כֶּךָ הֶרְבֵּה טוֹב, אֲנַחְנוּ חַיִּים, בְּרִיאִים, וְיֵשׁ לָנוּ שִׁפְעַע שֶׁל כָּל טוֹב, בּוֹדָאֵי שֶׁה' יִתֵּן לָנוּ הַלָּאָה כָּל טוֹב וְיִזְמַן לִי אֶת זוּגִי, וְדוֹקָא עֲכָשׁוּ ה' מְנַסָּה אוֹתָנוּ וְאֲנִי שִׁמַּח שֶׁה' בָּחַר בִּי וְהוּא מְצַפֶּה לְרִאוֹת אוֹתִי שִׁמַּח וְרוֹאֶה אֶת כָּל הַטּוֹב שֵׁישׁ לִי.

הוֹרִי שֶׁלֹּא הָיוּ רְגִילִים לְשִׁמַּע מִמֶּנִּי דְבָרִים כְּאֵלוֹ הַתְּרַגְּשׁוּ מְאוֹד לְשִׁמַּע אֶת דְּבָרֵי, וְשִׁמְחוּ עַד מְאוֹד.

הַקָּשֶׁר שְׁלֵי עִם בּוֹרָא עוֹלָם הַתְּחִזֵּק מִיּוֹם לְיוֹם וְאֲנִי שֶׁאַבְתִּי כּוֹחוֹת אֲדִירִים מִהַזְּמַן שֶׁבּוֹ הָיִיתִי יוֹשֵׁב וּמְדַבֵּר עִם בּוֹרָא עוֹלָם, אַחֲרֵי תְּקוּפַת מַה זְכִיתִי גַם אֲנִי לְבוֹא בְּבִרְתֵי הָאֲרוּסִין וְכִיּוֹם אֲנִי מוֹדָה לְקַב"ה עַל שְׁנוֹת הַהַמְתָּנָה שֶׁנָּתַן לִי, שֶׁעַל יָדָם זְכִיתִי לְקָשֶׁר מִיָּחַד עִם ה', וּבְכָל יוֹם אֲנִי מְפַנֶּה לְעֲצָמֵי זְמַן שֶׁבּוֹ אֲנִי מִתְיַחַד עִם הַקַּב"ה, זְמַן שֶׁבּוֹ אֲנִי לּוֹקַח פֶּסֶק זְמַן מִמְרוּצַת הַחַיִּים וּמוֹדָה עַל כָּל הַטּוֹב שֵׁישׁ לִי, חוֹיִתִּי עַל בְּשָׂרֵי כְּמָה שׁוֹם דְּבָר לֹא מוֹבֵן מֵאַלְיוֹ, וְאֲנִי מוֹדָה עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרֶט, וְכֵן אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִה' שִׁיתֵּן הַלָּאָה טוֹב וְיִשְׁלִים לִי אֶת מַה שֶׁאֲנִי זְקוּק לוֹ כְּפִי שֶׁרַק הוּא יִתְּבַרֵךְ יוֹדֵעַ.